

Les veus augmentaven. Feia ja hora i mitja que durava el sopar d'empresa i l'ambient cada cop era més dens. El cava, el gelat, i aiat el cafè presagiaven una nit llarga, en la qual podien sortir coses de les que mai es parlava.

Va ser aleshores que el representant de la companyia d'inversions li va dir al Pep, que s'estava rient de la camisa que portava la Neus: "escolta, Pep, l'altre dia em van dir que et van veure entrar a la parròquia de Sant Sadurní. Si no és indiscreció, es pot saber què feia un noi com tu en un lloc com aquell? ".

Silenci general. Tothom sap que el Pep és un gran bromista. Ves a saber per on sortirà?.

"Ja no ho puc amagar més. Em cal sortir de l'armari. (silenci, certa tensió continguda, hi ha qui pensa què ens estem passant) no de qualsevol armari, sinó de l'armari de la fe".

"Mira Pep, anava a dir ... i la Úrsula?... però ara et dic... tu! i els capellans!!!." No em diguis que creus en els capellans!

Passada la primera impressió va iniciar-se l'examen general, des dels diners del Vaticà fins a l'eutanàsia, passant per la festa del panellets i quin dia era Sant Fructuós. Tothom hi ficava cullerada. N'hi va haver per tots els gustos. Els temes es mossegaven mútuament. Les energies positives, el zen japonès, els místics ateus, les dones,.... Aquella sí que va ser la gran notícia de la nit. El Pep era creient. Com és possible? On hem arribat?. Si que anem malament.

Quan el Pep i la Úrsula van arribar a casa anaven una mica alegres. Ell es fica al gran armari on guarden gairebé tota la roba i ella li crida: "a sortir, que ja és hora que la gent s'assabenti de que se n'assabenti de què som creients". Obre la porta, surt com un llamp i els dos van per terra com en les grans ocasions.

Hi ha molts més criptocristians del que sembla a primer cop d'ull. Amagats encara. Ni cal sortir de l'armari per esnobisme ni mantenir-se a dintre per por. El moment de sortir no és tant l'acceptació o el refús de l'ambient en què et mous, sinó el que se sent en el cor..
